



Čuník učený

Ano, on byl Vasil čuník. Učený čuník. Čuníci, což se moc neví, by byla bývala čistotná zvířata, kdyby je lidé nenechávali zavřené na malinkatém prostoru, kde si nemají kam zajít na záchod. Vasil na tom byl podobně, a proto to bylo u jeho obydlí cítit. Rozára ovšem, když tam s Černým Petrem před polednem zaklepali, to nedala najevo.

„Dále,“ ozvalo se, vrzla dvířka a Rozárka s Petrem si zvykali na tmu uvnitř. Viděli v ní růžovoučkého Vasilu, jak si v poličce urovnává své čtyři knížky. Vypadalo to, že podle velikosti.

První se chopil slova Petr, který byl s Vasilem zadobře, neboť mu občas nosil pamlsky.

„Vasile, máme problém. Nemůžeme přečíst jeden list.“

„Zkusili jste brejle?“ zeptal se Vasil a nedůvěřivě pokukoval po Rozárce. Dlužno podotknout, že Rozárka zas nedůvěřivě pokukovala po něm. A co hůř, krčila nosem!

„Brejlema to není. Vypadá to ale na nějakou šifru.“

Jak Vasil uslyšel slovo „šifra“, povyskočil půl metru do vzduchu, jako by do něj vjel elektrický proud.

„Copak, copak? Na šifru musíte mít fištrón!“ kvíkal spokojeně a loupal po nich prasečíma očkama. Rozárka mu moc nerozuměla, ale když ji Černý Petr štípl do ramene, pomalu Vasilovi list podala.

Koukal na něj shora i zdola, rozsvítil si tajuplnou červenou lampičku a koukal ještě chvíli. Podrbal se kopýtkem za levým uchem, nasadil si brýle, i když beze skel, podrbal se za pravým uchem a pak na ně houkl: „Zrcadlová! Ta je přece pro mimina. Ted’ nevím, jestli si ze mě neděláte legraci!“ Nechal list ležet na zemi a už si jich nevšímal. Zase přerovnával své čtyři knížky, a zdálo se, že ted’ podle abecedy.



Mlýn na muří nožce

O chaloupce na muří nožce jste slyšeli? Ta muří nožka je vlastně kuří, nebo se tak alespoň zpodobňuje. A nebydlí v ní nikdo jiný, než baba Jaga. Ohavná babice páchající nekalé rejdy, čáry a máry, která na rozdíl od vezdejších čarodějnic nelétá na koštěti, ale v díži. Odráží se tloukem a koštětem za sebou zametá. Chaloupku na nožce má nejspíš proto, aby se mohla otáčet podle potřeby k lesu, nebo k Ivanovi... ale taky proto, že nikomu nechce prozradit svou adresu. Chodí si se svým obydlím po hlubokých lesích, jak je libo.

Babu Jagu proto dnes spíš než v lese najdeme v ruských pohádkách. Jenže já vím ještě něco: v Rusku a na Ukrajině se rozšířil zvyk stavět větrné mlýny na vyvýšené podsadě. Vlastně na takovém kůlu, který připomíná tu muří nožku. A tak si myslím, ale nikomu to nevnučuju, že baba Jaga byla původně zlostná mlynářka. Jinak si neumím vysvětlit, jak by se ty muří nožky zrovna do Ruska dostaly.

Takže vida, nejen náš větrný mlýn má co do činění s kouzly!

Zase doma

Cože? Opravdu tam stálo psáno OCET? Na smýčení? To jsou věci...

...to jsou věci, bez kterých se při úklidu neobešly ještě naše babičky. A protože Rozára mezi lidmi moc nechodila, není divu, že doma neměla značkové saponáty, a když chtěla smežčit, byla jí největším rádcem kniha *Pomocník v domácnosti: kterak se hospodyňka nejlépe může muži zavděčit*, kterou si odnesla tehdy s tou takyvyřazenou knížkou o vzduchoplavectví. Do kbelíku s teplou vodou se nalije sklenička octa, trochu to smrdí, ale funguje, jak má. A tak smežčila podlahy, potom okna, potom i okenní rámy a vůbec všechno, co jí přišlo pod hadr. V duchu se přitom omlouvala pavoukům, kteří se mezitím ve všech těch malebných zákoutích zabydleli.

„Petře, ještě panty!“

„Co je s nima?“

„Vržou!“

„Správně!“

„Tak jo!“

„No tak jo!“

A tak to šlo místnost za místností, poličku po poličce, parketu za parketou. Byla tam fůra podivuhodných věcí, které Petr s Rozárou vytahali před mlýn na dobročinný bazar. Termoska na zmrzlinu bez korkového špuntů, porcelánový pes s bažantem v tlamě a ulomeným ocasem i zaprášený kalamář. Knížky nečtené i k neučení, časopisy z pradávných dob počurané od myší, kartáček na zuby s příšerně velikou hlavičkou a s nažloutlými štětinami.

„To by bolelo.“

„Správně.“

Vysmejčili i v chlívku Vasilovi. Ten sice prskal, ale když si mezitím četl v dámském časopise Milena z roku 1959, mohli mu tam pověsit i zarámovaný portrét plešatého prezidenta, který zapadl za skříň. To se Vasil usmíval a dlouho do noci ho bylo slyšet, jak s panem prezidentem vede učené řeči.

